

Sygn. akt II Ka 76/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SR(del.) Karol Skocki – spr.

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 r.

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy L. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 20 stycznia 2015r. sygn. akt IIK 612/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt II Ka 76/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 roku w sprawie IIK 612/14 skazał L. K. - za to, że: w nocy z 29/30.08.2011 roku w miejscowości (...) w woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem o budynku garażowo - gospodarczego należącego do A. L. ten sposób, że wybijając szybę w oknie wszedł do wnętrza pomieszczenia, a następnie po wypchnięciu drzwi garażowych zabrał w celu przywłaszczenia motorower m-ki R. (...) o nr rej. (...) o wartości 350 złotych na szkodę B. L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu okresie od 27.04.2006 r. do 25.09.2009 r. części kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Okręgowego w K. z dnia 15.06.2005 roku sygn. akt. IIK 13/05 obejmującego kary orzeczone za umyślne przestępstwa podobne z art. 280 § 2 kk, art. 205 § 1 d. k.k. oraz z art.286 § 1 k.k., tj. za przestępstwo art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - na karę jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego L. K. w całości zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia polegający na dowolnym przyjęciu, że oskarżony L. K. wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy z wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikają twierdzenia przeciwne, w szczególności, że oskarżony w nocy z dnia 29/30

sierpnia 2011 r. w miejscowości O. nie włamał się do budynku garażowo-gospodarczego należącego do A. L. oraz nie zabrał w celu przywłaszczenia znajdującego się w garażu motoroweru marki O. o numerze rejestracyjnym (...);

2) rażąco naruszenie art. 7 k.p.k. które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy oraz uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej, co skutkowało wyciągnięciem mylnych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego;

3) obrazę przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wyroku, tj.art.5§2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zasada in dubio pro reo);

4) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu istotnych okoliczności sprawy i oparciu ustaleń faktycznych na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, co spowodowało dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych następnie za podstawę wyroku.

Podnoszą powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się uzasadniona i w rezultacie spowodowała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kole.

Obrońca oskarżonego choć stawia zarzuty określone w art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. sprowadza je w istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych noszącego cechę tzw. błędu „dowolności”, co jasno wynika z treści uzasadnienia tejże apelacji, zaś konsekwencją tego błędu może być naruszenie przepisu art. 5§2 k.p.k.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest skuteczny wtedy, kiedy skarżący wykaże konkretne uchybienia w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd I instancji, stosując reguły logicznego rozumowania, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obrońca oskarżonego kwestionuje dokonanie włamania przez oskarżonego wskazując na niewłaściwą ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez sąd I instancji, która rzeczywiście zdaniem sądu odwoławczego budzi wątpliwości.

Jak wynika z akt sprawy, oskarżony przesłuchiwany bezpośrednio po zdarzeniu przyznał się do zabrania motoroweru i wykorzystania go w celu powrotu do domu. Wyjaśnienia te podtrzymał zasadniczo na rozprawie, cały czas zaprzeczając dokonaniu włamania do zabudowań L..

Sąd I instancji prawidłowo ustalił fakt zabrania motoroweru, jako nie budzący wątpliwości, jednakże w sposób niedostateczny dokonał oceny dotyczącej kwestii samego włamania, a także nie ustalił w sposób jednoznaczny zamiaru sprawcy.

W uzasadnieniu wyroku sąd I instancji z jednej strony wskazał, że zasługują na wiarę częściowo jedynie wyjaśnienia oskarżonego z dochodzenia, gdzie się przyznał on do włamania, ale równocześnie sąd odmówił mu wiary co do kradzieży roweru. Jednak omawiając te wyjaśnienia ten sąd wskazuje, że do tych wyjaśnień należy „podejść z dużą ostrożnością” i dalej, że to „przyznanie niewątpliwie jest bardzo lapidarne i nie ujawnia żadnych okoliczności zdarzenia”. Sąd odwoławczy zauważa dodatkowo, że podczas tych wyjaśnień oskarżony konsekwentnie powoływał się na wcześniej złożone wyjaśnienia, w których zaprzeczał włamaniu.

W końcu sąd I instancji analizując to zdarzenie i uzasadniając ustalenia okoliczności kradzieży roweru P., powołuje się na okoliczność, że w pobliżu przedmiotowego pomieszczenia garażowo - gospodarczego w tzw. M1 często odbywały

się libacje alkoholowe z udziałem bliżej nieustalonych osób nadużywających alkoholu i nie można wykluczyć, że ktoś z tych osób mógł zabrać rower objęty zarzutem.

Przeprowadzając takie wnioski, co do kradzieży roweru, sąd I instancji całkowicie pominął analizę tych samych okoliczności, co do możliwości dokonania włamania przez te osoby do pomieszczenia L..

W świetle tych okoliczności zarzut postawiony przez obrońcę oskarżonego, a mianowicie, że włamania mógł dokonać każdy inny uczestnik libacji nie może być skutecznie odparty.

Zdaniem sądu odwoławczego sąd I instancji, przy ustalaniu faktu włamania, nadmierne znaczenie przypisał zeznaniom J. P. podkreślając w jego zeznaniach, że oskarżony odpalał motorower na drodze koło L., gdyż na pytanie sądu świadek ten odpowiedział wprost, że oskarżony wyprowadzał rower z kierunku M-1, gdzie była melina. Okoliczność w sposób oczywisty koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego.

W tym stanie rzeczy zarzut obrońcy dotyczący przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów jest całkowicie uzasadniony.

Zdaniem sądu odwoławczego w sąd I instancji w poczynionych ustaleniach całkowicie pominął podmiotową stronę czynu oskarżonego, w szczególności nie odniósł się do zamiaru sprawcy. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach kategorycznie twierdził, że starał się ustalić, do kogo należy zabrany przez niego motorower i w tym celu udał się do miejscowości P. F..

Zwrócić należy uwagę, że w przypadku ustalenia, że oskarżony chciał jedynie użyć tego pojazdu, aby dojechać do domu, a potem oddać go właścicielowi należałoby zakwalifikować ten czyn z art. 289§1 k.k. Taka możliwość zmiany kwalifikacji prawnej czynu na etapie postępowania odwoławczego była niemożliwa z uwagi na zakaz procesowy określony w art. 455 k.p.k.

Reasumując, sąd odwoławczy nie znalazł w uzasadnieniu wyroku przekonującej argumentacji sądu I instancji odnośnie przeprowadzonej analizy materiału dowodowego prowadzącej do dokonanych ustaleń, co sprawia, że ocena ta nie może korzystać z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. W konsekwencji brak ten uniemożliwia odparcie postawionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu przekroczenia przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, co musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie dotyczącym istotnych okoliczności czynu, a następnie dokona prawidłowej oceny dowodów mając na względzie uwagi sądu odwoławczego.

Sąd I instancji ponownie będzie musiał przeprowadzić analizę dowodów, co do możliwości dokonania włamania przez oskarżonego, a także hipotetycznej możliwości dokonania takiego włamania przez inne osoby, za sprawą których oskarżony mógł zabrać motorower w okolicznościach przez siebie zaprezentowanych w postępowaniu.

Niezależnie od tych okoliczności, sąd I instancji będzie musiał dokonać właściwej oceny strony podmiotowej sprawcy, co do celu jego działania, a mianowicie czy towarzyszył mu zamiar przywłaszczenia rzeczy, czy zamiar krótkotrwałego użycia pojazdu.

Oczywiście materiał dowodowy w tym zakresie, w jakim nie miał wpływu na uchylenie zaskarżonego wyroku, może zostać ujawniony stosownie do treści art. 442§2 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze sąd odwoławczy, wskazując na uchybienia sądu I instancji dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, w oparciu o treść art. 437§1 k.p.k. i art. 438 pkt3 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Karol Skocki Agata Wilczewska Robert Rafał Kwieciński